

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Έχει υπολογισθεί ότι τα τηλεγραφικά σύματα που υπάρχουν εις όλον τὸ Λονδίνον μπορούν νὰ περιτυλίξουν ὅλην τὴν γῆν τέσσερες φορές !...

— Τὰ ἐργοστάσια κατασκευῆς πεννῶν καταναλίσκουν τὴν μεγαλύτεραν ποσότητα χάλυβος ἀπ' ὅλα γενικῶς τ' ἄλλα ἐργοστάσια.

— Ἀπὸ ἕναν τόνον χάλυβος κατασκευάζονται 10,000 πέννες.

— Ἡ περὶ ἐπιζίνδυνη ἐργασία εἶνε ἡ τῶν ἀνθρακεργατῶν. Τὰ δυστυχήματα ποὺ συμβαίνουν εἰς τὰ μεταλεῖα εἶνε κατὰ τὸ ἕν τρίτον θανάσιμα. Δηλαδή ὑπάρχει ἡ ἴδια ἀναλογία μετὰ τὰ δυστυχήματα τοῦ πολέμου. Ἐκ τῶν 1000 ἀνθρακεργατῶν 23 φονεύονται κάθε χρόνον κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας των.

— Στὸ Λονδίνον ζοῦν 1200 Κινέζοι, στὸ Παρίσι 2500, καὶ στὸ Βερολίον 3.400

— Σύμφωνα μετὰ μίαν ἐπιστημονικὴν παρατήρησιν ἑνὸς Ἑλλήνου καθηγητοῦ, τὰ χοριτὰ μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 14 ἐτῶν ἔχουν μεγαλύτεραν ἀντοχὴν στὴν ἐργασία ἀπὸ τ' ἀγόρια.

— Ἡ Ἰταλία εἶνε ὁ τόπος ἀπ' ὅπου βγαίνουν οἱ περισσότεροὶ ἀναρχικοί.

— Στὰς νήτους Χαράϊ τ' ἄλογα καὶ τὰ βῶδια δὲν πίνουν καθόλου νερὸ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς των ! Ὡς αἰτία τοῦ ἀπιστεύτου αὐτοῦ φαινομένου φέρεται ἕνα εἰδικὸν φωτὸν ποὺ τρώει αὐτὰ τὰ ζῶα, τὸ ὁποῖον τοὺς κάνει ἀνεπαίσθητα τὴν ἀνάγκη τῆς δίψας.

— Στὴν Ἀμερική τὰ φέρετρα κατασκευάζονται ἀπὸ ἀλουμίνιο.

— Ἐνοεῖται ὅτι εἶνε πανάρχαια καὶ τὰ προτιμοῦν μόνον οἱ πλούσιοι.

— Τὰ κέρδη τοῦ Ροκφέλερ κάθε ὥρα ἀνέρχονται σὲ 136 λίρας !

— Ὁ Σαρδοῦ στὴν ἐποχὴ τῆς δόξης του εἰσέπρατε τὰ περισσότερα ποσοστὰ ἀπὸ τὰ θεατρικά του ἔργα.

— Τὸ Λονδίνον ἔδωκεν γιὰ τὴν ἐκπαίδευσιν ἐκάστου νεαροῦ ἀγγλόπαιδος 28 λίρας τὸ χρόνο.

— Ἐνα ὑπεροκενέιο τὸ ὁποῖον τρέχει μετὰ τὴν μεγαλύτερα ταχύτητα δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσει ἀπότομα ἐὰν δὲν παρελθουν τουλάχιστον τρία-λεπτά τῆς ὥρας. Στὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα ὁμως διανεῖ ἀπόστασιν μισοῦ μιλίου ἀπ' τὴν κεκμημένη ταχύτητα ποὺ ἔχει.

— Στὴν Αὐστραλία τὰ ψῆρια καὶ τὸ κρέας κοσιεῖζον ὅσο στ' Ἑλλάδα τὸ ἀλάτι.

— Ἡ Ἰνγαριὰ ποὺ ζυγίζει τὸν χρυσὸν τῆς Ἀγγλικῆς Τραπεζῆς εἶνε τόσον πολὺ εὐαίσθητη ὥστε ἐν τοποθετηθῆ ἐπάνω τῆς ἕνα γραμματόσημο σημειοῦναι δύο ἴντσες !

σα : Ἡ νὰ τὸν περιμένη ἐκεῖ ὡς νὰ βγῆ, καὶ νὰ τὸν ἀρπάξῃ ;

Οὔτε τὸ ἕνα τολμοῦσε, οὔτε τὸ ἄλλο τῆς ἄρσε.

Λίσθανόταν σὰ μιὰ ἐκμηδένισιν, καὶ συλλογιζόταν πὼς ὅλα πιά

ἦταν περιττά.

Ὅ, τι, ὅτι, καὶ γάκαι, αὐτὴ θάταν ἡ χαμένη, αὐτὴ τὴν εἶχε πάθει πιά, ὅπως τότε ὁ Νίκος.

Κι' ἦταν νικημένη, τελειωμένη, πτώμα.

« Ἔτσι μοῦ ἄξιζε, συλλογίσθηκε πάλι, κι' ἔτσι τὴν ἔπαθα ! »

Καὶ μετὰ ἄσφραγκη ἀπόφασιν, ἔτρεξε ὡς τὴν στάσιν τοῦ τραίμου.

Τὸ περιέμενε. Ἦταν τὸ ἴδιο ποὺ τὴν εἶχε φέρε. Κἀθῆς στὴν ἴδια θέσιν καὶ ξαναγύρισε.

Κατέβηκε στὰ Χαυτεῖα, μπῆκε σ' ἕνα γωνιστὸ τῆς φαρμακείου καὶ ζήτησε μετὰ γέλια λίγες πασιλίτες σουπιλιμέ.

Τὴν ἐγνώριζαν καὶ μ' ἐμπιστοσύνη, τῆς ἔδωσαν χωρὶς συναγῆ.

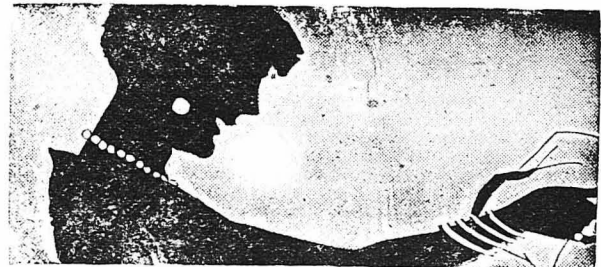
Ἔλεγε κι' ἄλλες στὸ σπῆτι τῆς, ποὺ τίς μεταχειρίζονταν γι' ἀντισηπτικὸ.

Τὶς πῆρε ὅλες.

Κι' ὅταν γύρισε ὁ ἄντρας τῆς ἀπὸ τῆς κυρίας Φωτίκη, τὴ βοήθησε ἑτοιμοθάνατη.

Πέθανε χωρὶς νὰ τοῦ πῆ λέξη, λέξη.

Ἔτσι τέλειωσε τὴν ἔρωτικὴ τῆς ζωὴ ἡ « Πιστὴ στὸν Ἑρωτα... »

ΤΑ ΩΡΙΑΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΟΥΪΖΑΣ ΛΑΜΠΕ

Ἄν τὸν ξανάβλεπα...

Ἄλλοιμονο ! γιὰ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, νὰ τύχῃ νὰ τὸν δῶ, ἀφοῦ τὰ μάτια του θ' ἀνάβαν στὴν ψυχὴ μου, μιὰν ἀσβεστὴ φωτιά ; Πρέπει λοιπὸν, Ἀγάπη μου, αὐτὴ ἡ φωτιά σου, νὰ κἀνὴ πόνο τῆ χαρὰ μου, νὰ κἀνὴ τὴν εὐτυχία μου ποὺ δίνει θλίψην ἀβάσταχτη ;

***

Ὅ ἂν ἤξερε κανεὶς μετὰ τὴν πληρώει, μετὰ πόσα δάγρουα, μετὰ πόσα παρὰ πῶνα, μετὰ πόσους στεναγμοὺς, ὀλίγην εὐτυχία, ὃ ἂν ἤξερε κανεὶς ἀπ' τὸ πρῶτ', τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, ποτὲ, ποτὲ δὲ θ' ἀγαποῦσα ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπῶ.

***

Ὅ ἔρωτα ! ἂν ἤξερα τὴν τρομερὴν καὶ ὀλεθρία σου δύναμιν, θάφυγα ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν ἀντίκρισαν τὰ μάτια μου, θάφευγα, κι' ἴσως τότε νὰ γιατρευόταν, αὐτὴ ἡ πληγὴ ποὺ τώρα με σκεπάζει.

Ὅμως τί λέγω, τί ; Ὅ ἂν μποροῦσα νὰ ξαναγεννηθῶ, ἀκόμη μιὰ φορὰ, ἢ μὲρα ἐκεῖνη ποὺ τὸν γνώρισα, ἢ γλυκεῖα μὲρα, πρώτη φορὰ ποὺ ἐπρόβαλε μπροστὰ μου, ὅλα θὰ τὰ ξεχνοῦσα εὐθὺς καὶ θάτρεχα νὰ πέσω πάλιν μετὰ στὴν ἀγκαλιά του !

Ποῦ εἶσαι ψυχὴ μου ...

Κάθε πρᾶγμα ἐμφυχο πεθαίνει, ὅταν ἡ ψυχὴ μας ἀπ' τὸ χορμίμας φύγη. Ἐγὼ εἶμαι τὸ χορμί, κι' ἔσθ' ὅ, τι καλλίτερο ἔχω.

Ποῦ εἶσαι λοιπὸν ψυχὴ μου ἀγαπημένη ; Ὅ μὴ μ' ἀφήνεις τόσον καιρὸ νὰ λυθῶ μακρὰ σου ἀπ' τὸν καυτὸ μου. Ἄνδρὲν ἐρωθῆς τώρα νὰ με σώσης ἕστερα θάνατι πολὺ ἀργά. Εἶμαι τὸ σώμα σου, ψυχὴ πὼς δὲν με νοιάζεσαι, πὼς μ' ἔχεις ἔτσι ἀφήμενη ;

***

Κάνε ὁμως, φίλε μου νὰ μὴ εἶνε ἐπιζίνδυνη οὕτε πικρὴ γιὰ μένα αὐτὴ ἡ ἐρωτικὴ μας ξαναπαρὰ μωση.

***

Μὴ μοῦ φανῆς σὰν ἄλλοτε αὐστηρὸς καὶ κακὸς, ἀλλὰ καλὸς καὶ γλυκομίλητος, ἔτσι ποὺ ἡ ὁμορφιά ποὺ ἄλλοτε μοῦ ἐφάνηκε σκληρὴ νὰ μοῦ φανῆ τώρα σὰν ἕνα οὐράνιο δῶρο.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΠΟΙΗΣΗ

Ὅρες σὺλλογιμοῦ πικρῆς. Εἰν' ὅλα μάτια ὁμως ἀκόμη χιεὶς εἶταν πρῶτ' κ' ἔλεγα νὰρρηθῶ, εἶταν πρῶτ' ὅτ' ἡ ζωὴ κ' εἶταν ἕμπρὸς ὁ δρόμος νὰ, σήμερον ποὺ βράδιασε κ' ἔμεινα τόσο πίσω...

Κι' οὔτε καὶ ποὺ τραγοῦδισα τὸ θρίαμβό μου στὴν αἰγὴ, οὔτε τὸ μεσημεριανὸ τραγοῦδι τοῦ καμάτου... Τῶρ' ἀπομένει ἕνας σκοπὸς, μὰ τόσο αὐτὸς ἀργεῖ μέσα σ' ἄρχισμά του...

***

Μοῖρα τῶν ποιητῶν, χαρὰ καὶ δροσινχία μαζί, τὸ δρόμο σου ἔχω πάρει, εἰν' πῶ καλὰ χίλιες φορὲς ἔτσι κανεὶς νὰ ζεῖ, ὁἶν ἔντρομο μὲ στὴν αἰγὴ, ὁἶν ἴσκιος ὁτὸ φεγγάρι.

Κι' ὅσο βαθεῖα ἂν ἐγάθηκα μὲ σ' οτὴ δικὴ μου τὴ οἰωπῆ, ἕνα φθινόπωρο περνάει ἀπ' τὴ ζωὴ ποὺ τρέχει κ' εἶνε στὸ βράδι μιὰ φωνὴ ποὺ πάντα καὶ θὰ μοῦ πεῖ καὶ με σ' ὁτὸ δάσος βότρε...

Μῆτσος Παπανικολάου